

Jocs Florals de Ginebra. La seva obra de divulgació de la cultura catalana abasta també molts congressos i col·loquis que no puc detallar.

Creiem que, en una etapa d'un cert arraconament públic de la poesia, és bo d'incorporar encara més entre nosaltres un humanista que vincula la poesia catalana a una forta voluntat ètica i a una alta consciència de la dignitat humana, que sempre la mira inserida en els corrents europeus, i que alhora escriu: «Quan intento pensar en la poesia catalana com a conjunt, recordo certs poemes i certs versos que ja formen part de la meva experiència vital».

Des de la Secció Filològica, esperem que els vostres vots ho facin possible.

PERE VERDAGUER I JUANOLA

Presentat per Jordi Sarsanedas i Vives

La Secció Filològica, que té una preocupació especial pel manteniment de la unitat de la llengua catalana i pel reforçament del caràcter participatiu de l'estàndard, considera convenient, des d'un punt de vista pràctic, que hi siguin representats els diferents territoris que constitueixen el seu domini lingüístic. Aquest criteri, sistemàticament aplicat aquests darrers anys en el nomenament de nous membres, esperem que palesi la integritat de l'objecte d'estudi i l'abast —almenys és la nostra intenció de qualsevol possible intervenció.

En aquest sentit i amb aquest esperit, la Secció, a fi d'emplenar el buit que representa l'absència de membres procedents de la zona més septentrional del domini, i d'acord amb el punt 2 de les Normes per a proposar nous membres, aprovades el 18 de setembre del 1992, que preveuen, en primer lloc, d'assegurar una representació adequada de les grans varietats diatòpiques de la llengua catalana, va decidir proposar que una de les vacants que calia cobrir-hi ho fos amb una personalitat de la Catalunya al nord de la frontera dels estats. La persona escollida per la Secció ha estat el professor de la Universitat de Perpinyà Pere Verdaguer.

Nascut a Banyoles el 9 d'abril de 1929, Pere Verdaguer i Juanola resideix a Perpinyà des de la infància. Cursà els estudis secundaris al Liceu Aragó perpinyanès i els estudis universitaris a Montpeller. La seva figura, plenament representativa, es projecta en diversos

campes: una molt notable activitat de creador en el terreny de la literatura, una llarga i fecunda acció de promotor cultural i una àmplia i seriosa producció com a lingüista.

En la seva producció d'escriptor, ben abundosa, trobem obres de narrativa de ficció, entre d'altres, *El cronomòbil* (1966), *El mirall de protozous* (1969), *La vedellada de mister Bigmoney* (1975), *Nadina bis* (1982), *L'altra ribera* (1982), *Quaranta-sis quilos d'aigua* (1983), *Història del pollastre que ponía* (1983), *Àxon* (1985) i *La gosseta de Sírius* (1986). També és autor d'una obra de teatre, *Radiografia històrica de Sant Miquel de Cuixà*, representada el 1974. Esmentem especialment els llibres sobre el Rosselló i la llengua al Rosselló: *Lectures escollides rosselloneses* (1966), *Poesia rossellonesa del segle XX* (1968), *Catalunya francesa* (1971), *Els fabulistes rossellonesos* (1973), *Defensa del Rosselló català* (1974), *El català al Rosselló* (1974), *El català a l'escola primària* (1977), *Comentaris sobre el vocabulari rossellonès* (1981); als quals convé d'afegir els llibres publicats en francès: *Écrain vert* (1962), *Dictionnaire pour Michele* (1963), *Cours de langue catalane* (1974), *Le catalan et le français comparés* (1976), *Abrégé de grammaire catalane* (1977), *Connaissez le catalan* (1978), *Études de vocabulaire catalan* (1980), *Histoire de la littérature catalane* (1981), i també els nombrosos articles en revistes com *Sant Joan i Barres*, *Serra d'Or* i, als darrers temps, sobretot *Revista de Catalunya*. Esmentem, especialment, els articles «I catalani de Francia», publicat el 1971 a *Florència*, i «Sur le Roussillon», publicat el 1981 a la revista francesa *Europe*. I, és de justícia que recordem les seves col·laboracions al *Midi Libre* d'ençà del 1961, amb nombrosos articles sobre la llengua catalana i sobre les activitats de signe català, i, a *L'Indépendant*, d'ençà del 1972, on creà una crònica, diverses vegades a la setmana, en català en particular, amb comentaris lingüístics sobre el dialecte septentrional.

Pel que fa a conferències, des del 1981 n'ha fetes a molts indrets d'arreu dels Països Catalans, en universitats, centres d'ensenyament, casals culturals, i també ha participat en nombrosos congressos, col·loquis i seminaris, entre els quals esmentarem el II Congrés Internacional de la Llengua Catalana, el 1986, i, ben recentment el simposi internacional «L'Europe nouvelle et le rôle des langues régionales: perspectives belges et catalanes», a la Vrije Universiteit de Brussel·les, el 1992.

Llicenciat en lletres des de 1954, actualment és titular d'un diploma superior de lletres modernes i d'un certificat d'estudis superiors de lingüística general, d'un certificat d'estudis superiors de fonètica i d'un certificat de llengua catalana. Des de 1952 ha ensenyat el català

quan i en la mesura que la Llei Deixonne ho ha fet possible en col·legis i liceus de la Catalunya del Nord.

A la Universitat de Perpinyà, esdevinguda independent de la de Montpeller, quan comença a desenvolupar-s'hi l'ensenyament en català, el 1979, hi dóna classes d'història de la literatura catalana i, des de 1984, hi és professor de llengua i literatura amb plena dedicació. Des de 1967 fou secretari general del GREC, el Grup Rossellonès d'Estudis Catalans, una institució fonamental per a la represa cultural catalana al nord de la frontera pirinenca, i actualment és membre del Consell d'Administració del CREC (Centre de Recerca i d'Estudis Catalans, de la Universitat de Perpinyà). Fundador, l'any 1969, de la Universitat Catalana d'Estiu —de la importància de la qual l'Institut és plenament conscient—, en fou el secretari general des del primer moment fins al 1978. Des de 1985 és membre del Patronat d'aquesta Universitat. Fou coordinador territorial de la *Gran enciclopèdia catalana*, i també ho ha estat per als dos volums dedicats a la Catalunya del Nord dins la *Gran geografia comarcal de Catalunya*.

Quan el 1983 el Govern de la Generalitat de Catalunya li atorgà la Creu de Sant Jordi, ho féu, segons que diu la justificació, «per la seva tasca constant com a professor i escriptor en defensa de la llengua i la cultura catalanes al Rosselló i per la seva actitud militant en el treball i en la reflexió sobre el passat, el present i el futur de la Catalunya del nord de l'Albera».

El cabal de coneixements que Pere Verdaguer posseeix, ja àmpliament demostrat, sobre la nostra llengua i sobre la seva implantació en un dels seus territoris, i també la seva constant activitat en l'estudi i en el treball per al progrés d'aquesta llengua, fan que la Secció Filològica de l'Institut d'Estudis Catalans consideri fonamental la incorporació del professor de la Universitat perpinyanesa als seus treballs de recerca i de normalització, als quals esperem que aportarà una veu que hi mancava.